

ABSTRAKT

Při řešení úlohy identifikace mluvčího využívají forenzní fonetici kombinaci řady parametrů, které jsou obsaženy v různých vrstvách řečového signálu. Hlavním cílem předložené práce je prozkoumat, zda lze v češtině za takovýto potenciálně užitečný parametr považovat užívání glotalizace. Ve výzkumu se zaměřujeme především na míru prevokálního glotalizace na hranicích slov, přičemž rozlišujeme mezi různými podobami glotalizace: kanonickou hlasivkovou explozívou a její hypoartikulovanou podobou – třepenou fonací. Zkoumaný materiál sestává z opakovaných nahrávek tří mužů a čtyř žen, přičemž obsahuje jak čtené texty, tak spontánní projevy. Výsledky nenaznačují, že by titíž mluvčí s glotalizací nakládali v první a druhé nahrávce výrazně odlišně, zato jsou však nalezeny rozdíly v glotalizaci mezi jednotlivými mluvčími, což se z hlediska forenzní fonetiky jeví jako výhodné. Okrajově byly zkoumány i další faktory, které s osobou mluvčího přímo nesouvisí (výška následujícího vokálu, lexikální faktory či mluvní tempo), ovšem jejich vliv na glotalizaci se prokázat nepodařilo.

Klíčová slova: ráz, glotalizace, forenzní fonetika, identifikace mluvčího